

РЕШЕНИЕ

№ 8909

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 150 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ

при участието на секретаря ХРИСТИЯНА Р. РАЧЕВА
като разглежда докладваното от ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ Гражданско дело
№ 20221110100213 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 124 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е въз основа на постъпила искова молба от Е. К. Д. с ЕГН ..., адрес ... (ищца) чрез процесуалния представител адвокат И. Джаджарова. Ищцата твърди, че на 04. 09. 2017 г. ѝ е била наложена глоба с наказателно постановление. Намира, че от този момент в полза на ответника е възникнало публично вземане, за което е започнала да тече двугодишна давност по чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН. Макар и тази давност да изтекла, ответникът образувал и води изпълнително производство срещу ищцата при съдебен изпълнител. Иска от Софийския районен съд да постанови решение, с което да установи в отношенията ѝ със Столичната община, че ищцата не дължи сумата от 200 лева по наказателното постановление поради изтекла давност. Претендира разноски.

По нарочно искане на ищцата съдът е допуснал обезпечение на иска чрез спиране на принудителното изпълнение.

В срока по чл.131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от Столичната община, адрес ..., адрес за призоваване град ..., чрез упълномощения представител юрисконсулт Десислава Цекова. Твърди, че изпълнителната давност по чл. 82, ал. 1 ЗАНН, от една страна, и погасителната давност по чл. 110 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), от друга, са два различни института на правото, във връзка с което обосновава несъответствие между „обстоятелствената част“ и „петитума“ на исковата молба. Намира, че изпълнителното производство е било образувано своевременно преди изтичането на абсолютната давност. Поддържа, че ищцата не се е възползвала от възможността да заплати минималната санкция в тридневен срок от съставянето на акта, а е разчитала, че глобата няма да бъде събрана. Твърди, че след влизането на наказателното постановление в сила единствената възможност то да бъде отменено по съдебен ред е чрез възобновяване на административнонаказателното производство. Достига до извода, че дори и при отпадане на възможността за принудително събиране на дължимите суми самото

задължение продължава да съществува, следователно искът следва да бъде отхвърлен. Допълва, че институтът на давността няма за цел да освободи нарушителя от изпълнението на определеното му наказание, поощрявайки по този начин противоправното му поведение. Позицията се на правния принцип, че никой не може да черпи ползи от собственото си противоправно поведение. Заявява, че към момента на предявяването на иска глобата е била събрана, което обстоятелство само по себе си прави предявения иск неоснователен и недопустим. Иск от Софийския районен съд да постанови решение, с което да отхвърли иска. Претендира разноски.

След като съобрази твърденията на страните и събраните доказателства, Софийският районен съд направи следните фактически и правни изводи.

Ищцата е предявила иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК. Исковата молба е подписана, съдържа изискваните от закона реквизити и към нея е представен платежен документ за внасянето на държавна такса в необходимия размер, поради което следва да бъде приета за редовна. С нея се излагат обстоятелства, свързани с бездействие на ответника след влизането в сила на наказателно постановление, а искането е за установяване на недължимостта на парична сума поради погасяването ѝ по давност. При това положение липсва противоречие между изложените на обстоятелствата и искането. При това положение предявения иск по чл. 439, ал. 1 ГПК е процесуално допустим. Въпросите, свързани с естеството на давността и дали изтичането означава, че вземането е престанало да съществува, са свързани с основателността на иска и предстои да бъдат обсъдени по-нататък.

Предвид твърденията на страните в тежест на ищцата е да установи при условията на пълно и главно доказване, че съответната давност е изтекла, докато в тежест на ответника е да докаже наличието на основание за спиране или/и прекъсване на давността.

Страните не спорят, а и от данните по делото се установява, че на 10. 12. 2016 г. около 17, 43 часа ищцата е пътувала с автобусна линия 306 на столичния градски транспорт без редовен превозен документ. След като това било констатирано от контролор по редовността на пътниците, тя отказала да закупи карта за еднократно пътуване от него, с което осъществила административно нарушение. Въз основа на съставения на същата дата акт за установяване на административното нарушение надлежно овластен заместник-кмет на Столичната община издал наказателно постановление № 287129 от 21. 12. 2016 г. То е било връчено на ищцата и е влязло в сила с изтичането на едноседмичния срок за обжалване на 04. 09. 2017 г. (л. 7). С влязлото в сила наказателно постановление на ищцата е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

Ответникът възложил на частния съдебен изпълнител Ангел Петров, рег. номер 849, ареал на действие Софийския градски съд, да събере наложената глоба. Въз основа на възлагателното писмо и приложения към него препис от влязлото в сила възлагателно постановление съдебният изпълнител образувал изп. дело номер 20208490407029. По делото не са представени доказателства за спирането или/и прекъсването на течението на давността, въпреки че съдът надлежно разпредели тежестта на доказването им на ответника и изрично му указал, че не сочи съответни доказателства с доклада по делото. Ответникът не формулира и съответни доказателствени искания. При това положение съдът може да формулира единствено извод, че към датата на поканата за доброволно изпълнение (представена от ищцата с исковата молба) 14. 06. 2021 г. изпълнителното производство е било образувано. Дали с искането за образуването му ответникът е направил искане за принудителното

изпълнение на вземането за глоба или пък след това е направил съответни искания за прилагане на способи за принудително изпълнение – за тези обстоятелства не бяха представени доказателства. При това положение съдът следва да приложи неблагоприятните последици на тежестта на доказването спрямо ответника и да приеме за установено, че течението на давността нито е било спирано, нито е било прекъсвано.

Глобата е публично вземане, но в същото време тя е и административно наказание. За разлика от всички останали видове публични вземания, глобите имат за цел да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздействува възпитателно и предупредително върху останалите неустойчиви граждани (чл. 12 ЗАНН). Превес при глобата има характера ѝ на административно наказание, а не характера ѝ на публично вземане. Затова и възможността за изпълнение на административното наказание „глоба“ се погасява с двугодишната давност по чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН, а не с общата погасителната давност за публични вземания по чл. 171, ал. 1 ДОПК (Тълкувателно решение № 2 от 12. 04. 2017 г. на ВАС по тълк. дело № 3/2016 г., ОСС, I и II колегия). Установената от закона изпълнителска давност за това административно наказание не е израз на поощряване на извършването на административни нарушения, а законодателна преценка, че след изтичането на продължителен период целите на административното наказание по чл. 12 ЗАНН няма да бъдат постигнати дори и то да бъде изпълнено. Наред с това законът цели да дисциплинира администрацията, да я стимулира към своевременно изпълнение на служебните ѝ задължения и да предотврати неоправдани забавяния в дейността ѝ. Администрацията на Столичната община би следвало да разполага с материалната база, персоналният състав и организацията на работния процес, които да ѝ позволят в рамките на две години от влизането в сила на наказателното постановление да предприеме поне едно действие по изпълнение на административното наказание. Доколкото в настоящия случай обаче не се установява да са били предприети каквито и да е действия по изпълнение на административното наказание спрямо ищцата в срок до 04. 09. 2019 г., то двугодишната изпълнителска давност по чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН е изтекла (освен това по-късно е изтекла и абсолютната давност по чл. 82, ал. 3 ЗАНН). Затова предявеният иск е основателен.

В допълнение към изложеното следва да се отбележи, че искът по чл. 439, ал. 1 ГПК има за предмет да се отрече със сила на пресъдено нещо правото на вискателя на получи **принудително** изпълнение на съответното вземане. Изтичането на изпълнителската давност за административното наказание „глоба“ води до погасяване на възможността на общината да изпълни принудително наказанието. След това глобата, разглеждана като публично вземане, продължава да съществува само като естествено право. Нарушителят (ищцата) може да я заплати **доброволно** (чл. 174 ДОПК намира съответно приложение). Тази възможност за доброволно изпълнение след изтичането на изпълнителската давност по ЗАНН не засяга основателността на иска по чл. 439, ал. 1 ГПК. За правния ред продължава да е налице фактът на извършеното административно нарушение, макар и да е налице пречка пред изпълнението на административното наказание. В това се състои и разликата между изтичането на изпълнителската давност и възобновяването на административнонаказателното производство.

Разноски. При този изход на делото в полза на ищцата следва да бъдат присъдени сторените пред първоинстанционния съд разноски. Те се свеждат до заплатените държавни такси за предявяването и обезпечаването на иска, които са в общ размер на 52 лева и уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на

100 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс, че ищцата Е. К. Д. с ЕГН ..., адрес ..., **не дължи** на ответника Столичната община, адрес ..., адрес за призоваване град ..., сумата в размер на **200 (двеста) лева**, представляваща административно наказание „глоба“, наложено с влязло в сила наказателно постановление № 287129, издадено на 21. 12. 2016 г. от заместник-мета на Столичната община.

ОСЪЖДА Столичната община да заплати на Е. К. Д. сумата в размер на **152 (сто петдесет и два) лева**, представляваща разноски в първоинстанционното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването на преписа.

Служебно изготвени преписи от решението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____